

DELA MED



Mapera, Kenya: ^{xx}

Byborna satte press på makthavarna

Korruption

– en stor utmaning

VILKEN SVENSK MEDBORGARE följer upp vart de kommunala pengarna tar vägen? Med bara dagar kvar till valet kan jag konstatera att vi generellt sett har en stor tillit till våra politiker i Sverige. Men det är inte bara i fattiga länder som korruption är ett problem. Det förekommer även här. Vår demokrati och ekonomi är i dag sammankopplad med andra länders och vi är en del av ett globalt sammanhang. Vi har ett gemensamt ansvar för vilken värld vi vill forma.

I DET HÄR NUMRET lyfter vi frågor om demokrati och korruption. Ämnen som är grundbulten i Diakonias identitet. I Mapera i Kenya har människor gått samman, ställt korrupta tjänstemän mot vägen och till slut fått sin bro, skola och sjukstuga. Tack vare vår samarbetsorganisation Clarion har invånarna blivit medvetna om sina rättigheter.

I Moçambique är det också val i höst. Där arbetar vår organisation Parlamento Juvenil med att lära ungdomar om demokrati och att vara delaktiga i samhället. Oavsett om vi pratar fattigdom, demokrati eller klimat är det ungdomarna som ska ta över i samhället.

KORRUPTION ÄR EN STOR UTMANING. En del av biståndsdebatten handlar om att se till att pengarna används till det de ska. Ofta råder inte brist på resurser utan problemet är att pengarna försvinner på vägen. Och Diakonia har visat många exempel på hur det går att komma åt korruptionen och att kräva politiskt ansvar av ledare, lokalt, nationellt och globalt. Demokrati handlar just om att utkräva politiskt ansvar.

När jag besökte Sydsudan, ett av de fattigaste länderna i världen, och satt i en by, beskrev en av kvinnorna invånarnas situation: Skolan fungerade inte, det fanns inte mediciner i sjukstugan och befolkningen levde fattigt. Jag rådde veta att den person som var vald till parlamentet i det här distriktet hade fått en fond, från olika biståndsaktörer, för att utveckla sitt valdistrikt. Jag frågade kvinnan: "Har ni sett honom eller pengarna?"

Men de hade inte sett en skymt av varken det ena eller andra efter valet.

De vågade inte heller ställa parlamentsledamoten till svars. Diakonias samarbetsorganisation började därför utbilda människor i byn i deras rättigheter, om hur en kommunbudget fungerar och i ekonomiska frågor.

MEN DET HANDLAR INTE bara om att lära sig ekonomiska mekanismer eller att utkräva ansvar. Utan om att ju mer medvetna medborgarna blir desto mer kan de påverka sitt samhälle. De blir också starkare när de går samman för att vara en röst man lyssnar på.

Lösningen är inte att Diakonia använder biståndspengarna för att bygga sjukhus, skolor eller broar utan vi ska se till att pengarna som redan finns i samhällena används till att bekosta infrastrukturen.

Demokratiarbete är ett långsiktigt förändringsarbete. Det tar tid att bygga kunskap, förändra attityder och att skapa opinion.

Vi behöver därför dig i vårt långsiktiga förändringsarbete. Tack för att du är med oss!



BO FORSBERG,
GENERALSEKRETERARE

Hallå där ...



... månadsgivare
Elisabeth Lim

Vad betyder Diakonia för dig?

– Genom en f.d. kollega fick jag information om Diakonia och kände att jag ville stötta er och det betyder att jag i alla fall kan göra en liten insats i det stora.

Varför är Diakonia en viktig aktör?

– Jag har med intresse följt en del av det arbete Diakonia utför. Jag har också träffat personer från Diakonia som jag upplevt som väldigt proffsiga och engagerade.

Varför är du månadsgivare?

– För att jag varje månad kan dela med mig av min trygga inkomst, för att andra ska få det bättre.

Vad skulle du som månadsgivare vilja ha mer från Diakonia?

– Kanske ett nyhetsbrev ett par gånger per år där ni berättar om era resultat och vad som är på gång.

Diakonias givarservice

■ Till Diakonias givarservice kan du ringa om du har frågor kring gåvor, autogiro, adressändringar med mera. Hit kan du också ringa in din minnes- och hyllningsgåva.

Ring 08-453 69 31. Telefonen är bemannad måndag-torsdag 9-15, fredag 9-12. Du kan också ge din minnes- eller högtidsgåva på diakonia.se eller genom att e-posta till gavor@diakonia.se.

Nummer 3 2014

Information och nyheter från  diakonia

Redaktör Viktoria Myrén Projektledare Eva Söderström

Ansvarig utgivare Bo Forsberg Adress Box 140 38, 167 14 Bromma

Tel 08-453 69 00 E-post diakonia@diakonia.se Webb diakonia.se

Gåvoplusgiro 90 33 04-4 • 90 33 03-6 (OCR)

Diakonia är en biståndsorganisation som bärs av kristna värderingar och arbetar tillsammans med lokala samarbetsorganisationer för en varaktig förändring för de mest utsatta människorna i världen.

Tryck Edita Bobergs, på miljövänligt papper

Layout Blue media Dela med utkommer under 2014 med fyra nummer och distribueras i Diakonias kanaler.



ISSN-nr 0281-4404 Första sidan När byborna i Mapera i Kenya utbildades i sina rättigheter, kunde de utmana korrupta makthavare. De gav dem en bro och en sjukstuga och makt över sin vardag. Foto: Diakonia.

De vann kampen mot korruptionen

Den ser inte mycket ut för världen, bron i Mapera, Kenya. Men för folket här är den mer än en bro. Den är en käftsmäll mot korruptionen.

Det började för drygt fem år sedan. Brobygget hade pågått en tid. På var sin sida om floden stod rejäla brofästen i cement. Men sedan stannade bygget plötsligt av. Bron blev aldrig färdig. Ingen visste riktigt varför.

I den vevan kom Diakonias samarbetsorganisation Clarion till byn. De bjöd in till möten och utbildningar. Snart hade en grupp bybor lärt sig betydligt mer om sina rättigheter, om skattesystemet och landets lagar. Och man började ställa frågor om den där bron som aldrig blev klar.

Det visade sig att byggherren hade fått betalt innan bron var på plats. Ett klassiskt fall av korruption där byggherren och myndighetens tjänstemän stoppade bropengarna i egen ficka.

Men byborna, som efter utbildningarna med Clarion nu visste vart de skulle vända sig för att få klarhet i finanserna, organiserade sig och satte press på makthavarna. Nu står bron där mitt i den frodiga afrikanska grönskan, som ett utropstecken för människors styrka och förmåga att ta makten över sina liv.

TEXT OCH FOTO: LENA HANSSON



Melvin Auma får upp sin balja med sötpotatis på huvudet, för att börja sin långa vandring till marknaden i Migori.

”Jag var livrädd varje gång jag skulle vada över.”

MILKA ALUOCH



Milka Aluoch och väninnan Melvin Auma, med plastbaljor fulla av sötpotatis de ska sälja på marknaden, tre timmars promenad längre bort.



Daniel Ojjo Awuonda brukade sova över hos Pius Ochola Otieno innan bron fanns på grund av de häftiga regnen som gjorde att han inte kunde korsa floden på väg hem.



– Man måste nog känna ett kall för att jobba med det här, säger Michael Migori och ler. Som Clarions lokala kontakt i sprider han kunskap om mänskliga rättigheter, undervisar om lagar som berör människor, om hur skattesystemet fungerar och om hur man som medborgare kan kräva sin rätt.



Joshua Magungu, ordförande i brokommittén, säger att tack vare bron har man motverkat framtida tragedier.

BRON HAR GJORT livet så mycket lättare, säger Milka Aluoch som har stannat till för en vilopaus vid brofästet.

Minst ett par gånger i veckan hissar hon och väninnan Melvin Auma upp varsin plastbalja full med sötpotatis på huvudet och promenerar i tre timmar för att komma in till marknaden i staden Migori.

– När det regnar kan vattnet nå hit upp, säger Milka och håller upp handen i midjehöjd. Jag var livrädd varje gång jag skulle vada över. Folk har svepts med och dött. En kvinna skulle iväg i ett kort ärende och lämnade sin lilla bebis hemma. Hon kom aldrig tillbaka. Hon dog, säger Milka och slår ut med armarna.

De tropiska regnen höjer vattennivån i floden så kraftigt att barn inte kunde gå till sko-

lan om det regnade på morgonen. Och om skuren kom efter skolan gick floden inte heller att korsa och de blev tvungna att sova över hos någon på andra sidan. De vuxna kunde inte ta sig till arbetet.

– JAG JOBBAR PÅ ANDRA SIDAN floden, säger Daniel Ojjo Awuonda. Innan bron fanns tvingades jag ofta sova över hos någon på andra sidan. Ofta sov jag hos honom, säger han och pekar mot Pius Ochola Otieno.

De är båda med i den kommitté som har jobbat för att brobygget skulle slutföras. De äger också marken på var sin sida om bron. Och tack vare att de kom så bra överens kunde floden ledas om så att man också slipper över-svämningarna som drabbade området tidigare.

– Bron gynnar oss alla här, det var självklart

att vi skulle skänka marken som behövdes, säger de båda.

Ordföranden för brokommittén, Joshua Magungu rättar omsorgsfullt till slipsen innan han blir fotograferad. Sedan ber han alla kommittémedlemmar samlas vid sidan av bron. Han sveper med handen mot dem och förklarar:

– De här människorna har verkligen gjort sitt allra bästa, säger han, med rösterna fyllda av stolthet. Tack vare bron har vi motverkat framtida tragedier.

Alla som har samlats här idag har engagerat sig helt frivilligt. Ingen får någon ersättning för det jobb de lägger ner.

– Vi är vana vid att det kommer organisationer hit och skänker saker, säger Daniel Opare som är sekreterare i brokommittén. Men Clarion är annorlunda. De skänker inga-



Austin Okola bakom mikroskopet i sjukstugan.

SÅ SKAPAS VERKLIG DEMOKRATI

Det finns många biståndsorganisationer som skänker broar eller sjukstugor. Men Diakonias och Clarions filosofi är en annan. Om människor känner till sina rättigheter och vet vem de ska ställa till svars – då kan de kräva att staten faktiskt levererar det den ska, att pengarna går till rätt saker. Som till bron i Maperi till exempel. På det sättet är byborna själva med och skapar en bättre tillvaro, samtidigt som de sätter stopp för korruptionen. Så kan verklig demokrati skapas.

enting. De vill att vi ska bli medvetna. Och det är ju en riktig gåva. Det är viktigt att vi blir medvetna om våra rättigheter.

Med kunskap om skattesystem och budgetar kan de själva definiera sina behov och söka offentliga medel för att få dem tillgodosedda.

– Nu är det vår uppgift som samhällsmedborgare att föra fram våra behov. Clarion har stött oss och undervisat oss. Vi känner till våra rättigheter och vi vet vart vi ska vända oss. Nu är det vår sak att identifiera vilka projekt vi vill dra igång och vad vi ska prioritera, säger Dickens Odanga.

TABITHA ACHIENG HAR stått tyst en stund. När hon börjar prata rinner orden långsamt ur henne och rösten är mild. Men i hennes ord finns en obändig styrka. Hon vänder sig mot Michael Migori och John Obhiambo Ogobo från Clarion.

– Tack för det stöd vi har fått från er. Jag vill säga att de som står här på bron idag är viktiga människor för vår by. Vi har kommit långt i att organisera oss. Förutom bron har vi lyckats med flera andra saker också. Tack vare kunskapen från Clarion, och våra ansträngningar har vi idag även en sjukstuga. Det är stort.

Den nya sjukstugan ligger några kilometer från bron. Den gamla sjukstugan hade helt förfallit. Pengarna som skulle ha gått till underhållet försvann ner i den gamla, korrupta sjukstugekommitténs fickor.

– Situationen var förfärlig. Det fanns ingenstans för kvinnor att föda här i området. Så de flesta födde hemma. Både barn och kvinnor dog. Jag har själv fött barn hemma så jag vet hur hemskt det är, säger Tabitha Achieng. Idag är det annorlunda.

Byborna krävde att en ny sjukhuskommitté tillsattes och man sökte statliga medel för en ny sjukstuga. Den stod klar för ett par år sedan. Nu föds 12–15 barn i månaden här.

På en brits i det lilla förlösningssrummet ligger 18-åriga Sharon Muonja. Bredvid henne ligger ett litet knyte, en flicka som inte ens är en timme gammal. Det här är Sharons andra barn, det första födde hon hemma - innan sjukstugan fanns.

– Det var hemskt. Jag var jätterädd och det gjorde fruktansvärt ont, säger hon.

På sjukstugan fick hon smärtstillande och hon kände sig tryggare.

Ett par rum bort står Austin Okola och tittar i ett mikroskop som är så nytt att det fortfarande blänker.

– Vi har många patienter. De största problemen här är malaria, diarré, tyfoid, hiv, syfilis och tuberkulos, säger han.

I upptagningsområdet bor nästan 6 000 personer och ungefär 200 av dem är hiv-positiva. De får sina livsviktiga mediciner på sjukstugan.

1 GRANNBYN LIGGER en yrkesskola som också den var helt nergången. Föräldrarna ville inte skicka dit sina barn, och det fanns inga andra liknande skolor i trakten, så de flesta barn slutade skolan efter åttan. Både skolkommittén och rektorn var korrupt. Byborna tillsatte en ny kommitté och en ny rektor. För två år sedan byggdes en ny skolbyggnad och en ny sovsal för elever som bor långt bort och måste bo på skolan. Man fick tillgång till el och idag har man en liten sal med åtta datorer.

– Förut fanns ingen el, säger eleven Erick Otieno. Nu kan vi göra läxor på kvällen.

– Allra viktigast är att vi har fått datorer. Det gör utbildningen attraktiv, säger rektorn Dickson Otieno Olunga.

Beldine Awuour Olonde som är med i skolkommittén reser sig upp från stolen i ett av skolans klassrum.

– Vi är fattiga. Förut kunde politikerna komma med något nytt projekt, en väg eller en sjukstuga. Och vi sa "Åh, tack så mycket". Nu vet vi: Det är inte deras pengar. Det är våra pengar. Våra skattepengar.

Beldine berättar hur hon går och knackar på dörren till makthavarnas kontor och ställer obekväma frågor: Var är pengarna? Hur har de använts?

– De är rädda nu. De vågar inte försingra våra pengar som de gjorde förut. För de vet att vi känner till våra rättigheter. De kan inte lura oss längre.

För Beldine har arbetet med Clarion också betytt mycket privat.

– Förut var mitt jobb att laga mat och passa barn. Min man trodde inte att jag dög till något annat. Nu respekterar han mig. Han ser att grannarna kommer och frågar mig om råd.

”Förut kunde politikerna komma med något nytt projekt och vi sa 'Åh, tack så mycket'. Nu vet vi: Det är våra pengar, inte deras.»

TABITHA ACHIENG OGUNGU



Tabitha Achieng Ogungu.



Sharon Muonja, 18, med sin alldeles nyfödda dotter - det första hon fött med smärtlindring.

Jag har vunnit respekt, både hemma och i byn.

Borta vid bron i Mapera står den lokala maktavaren, Jared Kaunda i sin fältuniform. I handen har han en träpinne med metallbeslag, som han viftar och pekar med då och då. Ett arv från kolonialtiden.

– Clarion har verkligen gjort ett bra och viktigt jobb. Det har varit till stor hjälp för mig. Förut var folk rädda för mig. De sprang när de såg mig. De var rädda att jag skulle arresteras dem. Idag kan vi sätta oss ner och prata. De vet att min uppgift inte bara är att fängsla folk. Idag gör vi saker tillsammans för att förbättra livet i byn. Vi jobbar för utveckling tillsammans.

Michael Migori som jobbar för Clarion i västra Kenya håller med.

– Jag ser att avståndet mellan maktavare och folk minskar. De träffas och diskuterar. Det är viktigt. Maktavarna har börjat lyssna på folket, säger han.

För Michael Migori är bron, sjukstugan och skolan fantastiska bevis på att arbetsmetoden fungerar. Och han ser hur viktiga de är i folkets liv. Ändå är det allra viktigaste något annat:

– Det viktigaste är att folk blir medvetna om sina rättigheter och att de förstår hur systemet här i Kenya fungerar. Sedan kan de gå vidare och nå långt, säger han.

”Avståndet mellan maktavare och folk minskar. De träffas och diskuterar.”

MICHAEL MIGORI



Den nya skolkommitténs styrelseordförande Phesto o. Mapesa, rektor Dickson Otieno Olunga och studierektor Peter Ouma Opondoh i ett av skolans klassrum. »Det allra viktigaste är att vi har fått datorer, det gör skolan attraktiv», säger Rektor Dickson Otieno Olunga.

VAD BETYDER DIAKONIA FÖR DIG?

Domingos Fumo började som städare på Diakonias kontor i Moçambique. Hans kollegor såg en stark potential i honom och uppmuntrade honom att återvända till skolan som han tvingats avbryta.

I dag arbetar han som program-assistent.

Berätta om din uppväxt:

– Min uppväxt var ganska svår. Jag föddes utanför Maputo och växte upp med fyra bröder och två systrar. På grund av den väpnade konflikten blev vi tvungna att lämna vårt hem och flytta till en annan stad, Benfica. Vi förlorade det mesta av vår boskap på grund av kriget. Mina föräldrar hade bara råd att låta mina bröder gå i skolan men då hjälpte en granne mig så jag kunde gå klart årskurs sju.

– Min far dog 1996 när jag var 21 år gammal och min mor dog året därpå. Vi blev tvungna att klara oss själva. Eftersom jag är äldst tog jag hand om mina bröder (mina systrar hade flyttat). Mina syskon tvingades sluta skolan. Mina två bröder började arbeta med att städa bilar och jag jobbade med att ta betalt för minibussarna som kallas chapas. Varje helg gick jag till en kyrka i närheten och det var där jag träffade Natalia, som arbetar för Diakonia.

Hur kom det sig att du började på Diakonia?

– Natalia kände till min dröm om att få gå klart skolan och när Diakonia behövde någon som hjälpte till på kontoret frågade hon mig. Jag tackade självklart ja. Min kollega Iraê undrade över min skolgång och när jag berättade att jag bara gått ut årskurs sju rådde hon mig att jobba lite och sedan gå tillbaka till skolan. Jag följde hennes råd. Alla kollegor uppmuntrade mig och jag fick flexibla arbetstider så jag kunde gå i skolan samtidigt. Jag byggde också ett hus till mina bröder.

Varför är Diakonias arbete viktigt?

– Vårt arbete har bidragit till viktiga förändringar i Moçambique, exempelvis har lagar som stärker kvinnors rättigheter och mänskliga rättigheter antagits. Och det är organisationer som Diakonia stöttar som genom påverkansarbete har fått igenom dessa lagar. Det här är lagar som har direkt effekt på människors liv, till exempel kvinnor som utsätts för våld i nära relationer.



Domingos Fumo är tacksam för kollegornas engagemang i hans situation. De har uppmuntrat honom och möjliggjort för honom att gå klart skolan. Foto: Diakonia

”Min dröm är att bli advokat”

Vilka har varit de största utmaningarna?

– Både att börja arbeta för Diakonia, eftersom det var mitt första formella arbete, och att som vuxen börja om i skolan. Moçambique är ett land som varit i krig, många familjer har förstörts och många har vuxit upp i samma svåra situation som jag, eller ännu värre.

Vad hoppas du på inför framtiden?

– Att avsluta mina studier och bli advokat. Och att dessutom lära mina barn att bli vuxna och ansvarstagande.

Vad har varit viktigt för dig under den här tiden?

– Förutom Diakonias stöd som jag haft i mer än tio år så har min tro på mig själv betytt mycket. När tillfället har kommit har jag gripit det med båda händerna och inte släppt taget. Jag tror att bara vi har en tro så kan det hjälpa oss att uppnå våra drömmar.

TEXT: GABRIELLA RIDÉZ

Elever utanför den upprustade yrkesskolan. Tidigare var skolan så nedgången att föräldrar inte ville skicka hit sina barn.



Besöket i kåkstaden blev ett starkt minne



Några av ungdomarna som deltog i festivalen planterade träd vid en skola i Lwandle.

■ Mellan den 15–22 juni deltog cirka 100 ungdomar från hela världen i åldern 18–35 år, i ungdomsfestivalen Moving Mountains i Sydafrika. Syftet med festivalen är att skapa ett globalt nätverk av ungdomar som kan stötta varandra i kampen för en bättre värld. Dagarna var fullspäckade av seminarier, workshops, bibelsamtal, sång, dans och nätverkande.

Ett starkt minne från resan var ett besök i kåkstaden Lwandle utanför Kapstaden där 800 personer blivit vräkt från sina hem då marken ägs av ett statligt järnvägsbolag. Många av husen jämnades med marken. Invånarna tvingades bo i en enda stor samlingssal och sova på betonggolvet. Tack vare reaktioner i media och påtryckningar från olika organisationer har myndigheterna nu meddelat att de boende får återvända till området och dessutom ges byggnadsmaterial för att bygga upp sina demolerade hus igen.

Festivalbesökare blev skattesmitare

■ Diakoniaaktivisternas sommarturné blev lyckad! Efter några intensiva dagar i Visby på Almedalsveckan i början av juli gick turnén vidare till festivalen Urkult i den lilla byn Näsåker utanför Sollefteå. De två arrangemangen är på många sätt varandras motsatser. Men intresset för politik och samhällsfrågor var stort på båda evenemangen. Ett gäng engagerade Diakoniaaktivister har berättat för festivalbesökare och minglare om skatteflykt, ett fenomen som är relativt okänt för ganska många. Genom spelet Skatteflykten (finns på www.skatteflykten.nu) har besökare fått prova på att vara skattesmitare en stund och sedan hjälpa till att vända fel till rätt genom att skriva under vår namnsamling. I augusti gick turnén vidare till den kristna festivalen Frizon utanför Örebro.

– Vi hade bland annat en tioårig kille som spelade spelet många gånger

och hamnade på highscore-listan. Det visade sig att han verkligen hört vad vi pratat om för han berättade sen för andra besökare vad skatteflykt var, berättar Ida Hennerdal, turnéansvarig.

FÖLJ OSS gärna på Diakonias blogg, du hittar den på www.diakoniablogg.se.



Matilda Mattsson hamnade högt på listan över skattesmitare.

Ammande kvinnor hjälpta av katastrofinsamling

■ Ett varmt tack till er som har bidragit till vår insamling till katastroffonden som bland annat hjälpt människorna i östra Afrika som drabbats av svår hunger till följd av torka. Diakonia och vår lokala samarbetsorganisation Anglican Development Services har genomfört en humanitär insats som bland annat innefattade matpaket till de mest utsatta, däribland barn och ammande kvinnor.

Diakonia har också genomfört en insamling till drabbade invånare i Gaza. Vi har bistått de kyrkor i Gaza som öppnat sina dörrar för människor - både muslimer och kristna som tvingats fly sina hem. Hjälpen har förmedlats via Caritas som arbetar dygnet runt för att möta behoven. Tack till er som har gett en gåva!

Omtumlande ombudsresa till Moçambique

■ Så här berättar Gabriella Riddéz, insamlingsansvarig på Diakonia om ombudsresan till Moçambique som hon deltog i: "I juni arrangerade Diakonia en ombudsresa till Moçambique, tillsammans med 12 ombud från församlingar runt om i Sverige. Det var en resa fylld av kontraster. En resa full av hopp och glädje. Men också av orättvisa.

Vi träffade människor som var fulla av hopp, mod och styrka. Exempelvis de häftiga kvinnorna på landsbygden i Manhiça. De som med själ och hjärta, sakta men säkert, förändrade förlegade normer och traditioner av partiarkala maktstrukturer. De som är utbildade jurister och gratis tar hand om sina medsystar om de lever i destruktiva och farliga relationer. De där häftiga kvinnorna alltså. Deras kamp har inget slut. Den har bara börjat.

Men det var också ytterligare en enorm känsla som grep tag i oss som var med på ombudsresan. Stoltheten. Stolthet över att få höra att Diakonias arbete verkligen bidrar till förändring. Ni vet väl att det är vi alla tillsammans som har möjlighet att förändra världen?"

Gabriella Riddéz tillsammans med de övriga deltagarna på väg till vår samarbetsorganisation.



Vi vill bli fler

■ Våra månadsgivare är det ständigt pumpande hjärtat i Diakonias insamlingsarbete. De är människor som har valt att stödja vårt arbete varje månad via autogiro. Nu vill vi bli fler för att kunna göra ännu mer. Därför gör vi i höst en särskild satsning på månadsgivare, som bland annat innehåller en telefonkampanj där du som givare kan bli uppringd och få frågan om att bli månadsgivare eller att höja ditt befintliga månadsbelopp. Vi använder ett telemarketingföretag som är specialiserade på att ringa för organisationer och som inte får provision utan en fast betalning för projektet.

Har du frågor om kampanjen, kontakta gärna Diakonias givarservice gavor@diakonia.se eller 08-453 69 31.

GILLA OSS på Facebook och följ oss på Twitter!



Anwal Al Za'aneen, fembarnsfar, blev 41 år.

Diakoniaorganisation har förlorat en kollega

■ Den 10 augusti dödades en av våra kollegor, Anwar Al Za'aneen i Gaza som arbetade för Diakonias samarbetsorganisation Al Mezan. Han dödades av en riktad missil från en israelisk drönare när försökte få fram vatten till bombade bostadsområden i Beint Hanoun där han hade sitt hem. Två andra personer Majdi Yousef Shabat, 41, och Sofyan Abu Harbeed,

40 skadades allvarligt vid samma attack.

Al Mezan konstaterar i ett uttalande att detta mord bara är ett av många i de systematiska brott mot internationell humanitär rätt som Israel är ansvarigt för.

– Sveriges regering och allianspartier måste kliva fram och fördöma Israels övervåld och aktivt stödja att

alla rapporter om krigsförbrytelser prövas i domstol, säger Diakonias generalsekreterare Bo Forsberg.

Å Diakonias vägar framför han sitt varmaste deltagande till Anwar Al Za'aneens familj och Al Mezans personal som outtröttligt arbetar för att dokumentera och påtala brott mot de mänskliga rättigheterna och krigets lagar – vem som än utför dessa.

Bli förändringsinformatör!

■ Förändringsinformatör är en årlig utbildning som arrangeras av Diakonia och Studieförbundet Bilda. Efter utbildningen blir deltagarna diplomerade Förändringsinformatörer. Under utbildningen ges fördjupning i frågor som berör klimat, mänskliga rättigheter, konflikt och rättvisa, demokrati, ekonomisk och social rättvisa och jämställdhet. Anmälan senast 21 september till petter.jakobsson@diakonia.se

VI SES VÄL PÅ BOKMÄSSAN?

Även i år finns Diakonia på Bokmässan, en trappa upp på Internationella Torget i H-hallen. Hoppas att vi träffar dig om du ska dit! Bokmässan äger i år rum mellan den 25–28 september i Göteborg.



INSAMLINGSBAREMETERN

INSAMLAT T O M 2014-08-12: 11,7 MILJONER

MÅL 2014 20 MILJONER

MÅNADSGIVARE 6,3 milj

PRIVATPERSONER 2,0 milj

MINNES OCH HOGTIDSGÅVOR 0,7 milj

TESTAMENTER 0,1 milj

FONDSPARANDE 1,4 milj

FÖRSÄMINGS- GÅVOR 0,7 milj

FÖRETAG OCH FÖRENINGAR 0,5 milj

Ett tips till dig som vill ge bort något extra värdefullt



Besök vår gåvoshop på nätet. I den hittar du handgjorda smycken och kläder, stora och små, kläder och en massa annat. När du handlar stödjer du modiga idrottare runt om i världen som kämpar mot förtäring och cancer. En mer värdefull gåva än så blir svår att hitta.

www.gavoshop.diakonia.se

 **diakonia**